LIBRIS | We know books

LAURA INGALLS WILDER

IARNĂ ÎNDELUNGATĂ

Ilustrații de GARTH WILLIAMS

Traducere din limba engleză
de Ruxandra Ioana Cujbă

ANACRONIC
PENTRU COPII

LIBRIS We know books

Acum fredonau cu toții cântecul și, când a venit iarăși refrenul, vocea de alto a doamnei Boast, cea de contralto a Mamei și cea moale de soprano a lui Mary li s-au alăturat vocii de tenor a domnului Boast și celei bogate, de bas a Tatei, iar Laura cânta și ea soprano:

Să nu ne lăsăm purtați de-ntristare
Căci unde-i voință, există și-o cale,
Iar ziua de mâine ne-așteaptă cu soare,
Chiar dacă astăzi sunt nori și e jale.

Și în timp ce cântau, teama și suferința adunate în iarna cea lungă au părut să se ridice precum un nor întunecat pe aripile muzicii. Sosise primăvara. Soarele strălucea cu căldură, vântul era blând și iarba verde creștea din nou.

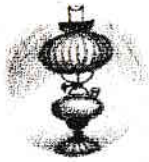

Cuprins

1. Coseşte fânul cât e soare 7
2. O treabă în oraş 21
3. Toamna 33
4. Viscol de octombrie 43
5. După furtună 51
6. Vara indiană 60
7. Avertismentul indienilor 65
8. Stabiliţi la oraş 72
9. Cap Garland 81
10. Viscolul de trei zile 102
11. Tata merge la Volga 111
12. Singură 122
13. Vom birui furtuna 130

LIBRIS We know books

14. O zi senină 137
15. Fără trenuri 145
16. Vreme bună 155
17. Grâul de sămânță 167
18. Crăciun fericit 174
19. Unde este voință 194
20. Antilope! 205
21. Iarna cea grea 218
22. Frig și întuneric 231
23. Grâul din perete 248
24. Foame, dar nu prea 258
25. Liber și independent 261
26. O gură de aer proaspăt 266
27. Pâinea cea de toate zilele 270
28. Viscolul de patru zile 291
29. Ultima milă 300
30. Nu ne poate învinge 314
31. În așteptarea trenului 319
32. Butoiul de Crăciun 328
33. Crăciun în mai 332

LIBRIS | We know books

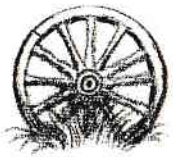

Coseşte fânul cât e soare

Zbârnâitul cositoarei răsuna vesel din vechea groapă a bizonilor de la miazăzi de căsuță, unde iarba de prerie se ridica înaltă și stufoasă, iar Tata o cosea pentru fân.

Cerul era înalt și tremura de dogoare deasupra preriei strălucitoare. În preajma asfințitului, soarele ardea la fel de fierbinte ca în miezul zilei. Vântul frigea. Însă Tata mai avea câteva ore bune de cosit până să se poată odihni peste noapte.

Laura a scos o găleată plină cu apă din fântâna de la marginea Mlaștinii celei Mari. A clătit ulciorul cafeniu până când l-a simțit rece la mână. Apoi l-a umplut cu apă rece și proaspătă, l-a astupat bine și a pornit spre fâneață.

De-a lungul drumului pluteau roiuri de fluturași mici și albi. O libelulă cu aripi străvezii zbura de zor după un țânțar. Pe miriștea de iarbă cosită forfoteau popândăii vărgați. Au luat-o la fugă mâncând pământul, toți deodată, și au plonjat în vizuinile

LIBRIS We know books

lor. Apoi Laura a văzut o umbră iute și și-a ridicat privirea către ochii și ghearele unui uliu care zbura deasupra ei. Dar toți popândăii erau în siguranță în vizuinile lor.

Tata se bucura s-o vadă pe Laura cu ulciorul cu apă. S-a dat jos din cositoare și a băut o gură zdravănă.

— Ah! Așa mai merge! a spus și a ridicat iarăși ulciorul. Apoi l-a astupat, l-a lăsat jos și l-a acoperit cu iarbă cosită. Soarele ăsta aproape că te face să tânjești după niște tufe care să-ți țină umbră, a glumit el.

Era cu adevărat bucuros că nu sunt copaci; în poienița din Codrii cei Mari, obișnuia să scoată în fiecare vară o grămadă de tufe din pământ, cu tot cu rădăcini. Aici, în preriile din Dakota, nu era nici urmă de copaci, nicio tufă, niciun pic de umbră nicăieri.

— În orice caz, altfel lucrează omul când e încălzit! a zis Tata cu voioșie și le-a murmurat ceva cailor. Sam și David înaintau anevoie, trăgând cositoarea. Lama lungă cu dinți de oțel începea să zbârnâie când se lovea de iarba înaltă și o dobora la pământ. Tata conducea de la înălțime, de pe scăunelul lui din fier, și o privea cu mâna pe manetă cum se face una cu pământul.

Laura s-a așezat în iarbă, să-l vadă pe Tata dând roată miriștii o dată. Căldura aici mirosea la fel de îmbietor precum un cuptor în care se coace pâine.

Popândăii mici, cu dungi galbene și cafenii, forfoteau iarăși de jur împrejurul ei. Păsărele mărunte își fluturau aripile, zburau și se agățau de tulpini care se îndoiau și se legănau ușor. Un șarpe de iarbă vărgat se prelingea și se unduia prin păduricea de ierburi. Încovoiată și cu bărbia proptită pe genunchi, Laura s-a simțit deodată mare cât un munte când șarpele și-a ridicat capul și și-a ațintit privirea la paravanul rochiei ei de stambă.

Ochii lui rotunzi sclipeau ca mărgelele, iar limba îi pâlpâia atât de iute, că arăta ca un firicel de abur. Șarpele în dungi aprinse avea o înfățișare blândă. Laura știa că șerpii de iarbă nu fac niciun rău, ba chiar sunt buni la casa omului, pentru că mănâncă insectele stricătoare de recolte.

Șarpele și-a ridicat iarăși puțin capul și, răsucindu-se într-un pătrat perfect, fiindcă nu se putea cățăra pe Laura, a ocolit-o în onduleuri și s-a pierdut în iarbă.

Apoi cositoarea a zbârnâit mai tare și caii s-au apropiat legănându-și capetele ușor, în sincron cu picioarele. David a tresărit când Laura a vorbit aproape sub nasul lui.

— Hoo! a exclamat Tata speriat. Laura! Credeam că ai plecat. De ce te ascunzi în iarbă ca o găinușă de prerie?

— Tată, a spus Laura, de ce nu pot să te ajut și eu să faci fân? Te rog, Tată, lasă-mă. Te rog.

Tata și-a ridicat pălăria și și-a trecut degetele

LIBRIS We know books

prin păru-i îmbibat de sudoare, zbârlindu-l și lăsând vântul să-i sufle prin el.

— Nu ești destul de mare și puternică, bărdăcuță.

— Merg pe paisprezece ani, a zis Laura. Pot să ajut, Tată. Știu că pot.

Cositoarea fusese atât de scumpă, că Tatei nu-i mai rămăseseră bani și pentru ajutoare. Nu putea să muncească la schimb, fiindcă nu mai erau decât câțiva gospodari în aceste ținuturi noi și aceia erau ocupați cu propriile terenuri. Dar avea nevoie de ajutor la fân.

— Ei bine, a spus Tata, poate că poți. Vom încerca. Dacă poți, Dumnezeule mare! O să isprăvim cu fânul de unii singuri.

Laura și-a dat seama că gândul acesta îi lua Tatei o piatră de pe inimă și s-a grăbit la căsuță să-i spună Mamei.

— Fie, să zicem că ai voie, a șovăit Mama.

Nu-i plăcea să vadă femei muncind pământul. Numai la străini vedeai asta. Mama și fetele ei erau americane și nu se pretau la munca bărbaților. Dar dacă Laura ar ajuta cu fânul, ar rezolva problema. S-a hotărât:

— Da, Laura, ai voie.

Săritoare, Carrie s-a oferit și ea să ajute.

— Vă voi aduce apă de băut. Sunt destul de mare să car ulciorul! Carrie avea aproape zece ani, dar era micuță pentru vârsta ei.

— Iar eu voi face partea ta de treburi prin casă, pe lângă a mea, s-a oferit Mary bucuroasă. Era mândră că putea spăla vasele și face paturile la fel de bine ca Laura, deși nu vedea.

Soarele și vântul fierbinte au uscat iarba cosită atât de iute, încât Tata a strâns-o cu grebla a doua zi. A adunat-o în brazde și apoi a adunat brazdele în căpițe mari. În dimineața zilei următoare, când zorii erau încă răcoroși și cântau ciocârliile, Laura a pornit cu Tata spre fâneață, iar pe drum a stat în grămada de fân din căruță.

Odată ajunși, Tata a mers pe lângă căruță, conducând caii printre rândurile de căpițe. La fiecare căpiță, oprea caii și azvârlea fânul în căruță. Fânul se rostogolea și se deșira peste marginea înaltă a coșului din căruță, iar Laura îl strivea cu picioarele. A călcat fânul deșirat în sus și în jos și înainte și înapoi cu toată forța de care era în stare, în timp ce greblele pline tot veneau și se tot răsturnau, și a continuat să îl calce-n picioare până când căruța a ajuns la următoarea căpiță. Apoi, Tata a mai aruncat niște fân din cealaltă parte.

Sub picioarele ei, grâmada de fân presat se ridica tot mai mult. Cu forță și iuțeală, picioarele îi tropăiau cât era căruța de lungă și înapoi, apoi de-a curmezișul. Razele soarelui erau mai fierbinți, iar mirosul fânului se ridica dulce și puternic. Fânul zvâcnea sub picioarele ei și apărea în valuri de după marginile coșului.

LIBRIS We know books

În același timp, Laura se înălța tot mai sus pe fânul strivit. Era cu un cap deasupra marginilor coșului și, dacă s-ar fi oprit din tropăit, ar fi putut vedea preria. Apoi căruța s-a umplut de fân și grebla Tatei tot mai aducea.

Laura era deja foarte sus acum și fânul era alunecos. A continuat să îl strivească cu grijă. Chipul și gâtul îi erau ude de sudoare și sudoarea i

se prelingea pe spate. Boneta îi atârna de baiere și codițele i se desfăcuseră. Părul lung și șaten îi flutura liber în bătaia vântului.

Apoi Tata s-a ridicat pe crucea căruței. Și-a odihnit un picior pe coapsa largă a lui David și s-a cățărat pe grămada de fân.

— Ai făcut o treabă bună, Laura, a spus. Ai strivit așa bine fânul, că avem ditamai grămada în căruță.

Laura a rămas să se odihnească în fânul cald și pișcător cât Tata a mânat până aproape de grajd. Apoi a coborât și s-a așezat în umbra căruței. Tata a aruncat niște fân pe jos, după care a coborât și l-a împrăștiat uniform, ca să facă o bază mare și rotundă pentru căpiță. S-a urcat înapoi peste grămadă și a mai aruncat niște fân, apoi a coborât iarăși, l-a netezit și l-a strivit cu picioarele.

— Pot să-l împrăștii eu, Tată, s-a oferit Laura, ca să nu trebuiască să tot urci și să cobori.

Tata și-a împins pălăria înapoi și s-a proptit de greblă preț de un minut.

— Căpițirea e treabă de făcut în doi, asta e clar, a spus. Altfel durează prea mult. Mă bucur că ești dornică să ajuți, dar tu nu ești foarte mare, bărdăcuță.

Laura nu a reușit să-i smulgă decât un „bine, vom vedea”. Însă, când s-au întors cu următoarea încărcătură, i-a înmânat o greblă și a lăsat-o să încerce. Grebla lungă era mai înaltă decât ea și nu

LIBRIS We know books

ştia s-o mânuiască, aşa că o ţinea cu stângăcie. Dar când Tata arunca fânul din căruţă, ea îl împrăştia pe jos cât putea de bine, mergând de jur împrejurul căpiţei pentru a-l fixa. Deşi îşi dădea silinţa, Tata tot trebuia să niveleze căpiţa înainte să arunce următoarea grămadă.

Acum soarele şi vântul ardeau şi mai tare, iar picioarele Laurei tremurau călcând fânul. Se bucura de scurta odihnă pe drumul de la cămp la căpiţă. I s-a făcut sete, după care i s-a făcut şi mai sete, iar apoi i s-a făcut atât de sete, încât nu se mai putea gândi la nimic altceva. A părut să treacă o veşnicie până la zece, când Carrie a venit cu ulciorul pe jumătate plin cu apă.

Tata a îndemnat-o pe Laura să bea prima, dar nu prea mult. Nimic nu se compara cu umezeala răcoritoare care îi cobora pe gâtlej. Când i-a simţit gustul, s-a oprit uimită, iar Carrie a bătut din palme şi a strigat râzând:

— Nu-i spune, Laura, nu-i spune Tatei până nu gustă!

Mama le trimisese apă cu ghimbir. Îndulcise apa rece de fântână cu zahăr, o aromase cu oţet şi pusese ghimbir din belşug, ca să le încălzească stomacurile şi să poată bea până le trece setea. Apa cu ghimbir nu le făcea rău, cum cum le-ar fi făcut apa rece simplă, fiind atât de înfierbântaţi. Acest deliciu a făcut din ziua aceea obişnuită una specială, prima zi în care Laura a ajutat cu fânul.

Până la ora prânzului, au cărat tot fânul şi au terminat căpiţa. Tata a aranjat vârful. E nevoie de multă pricepere ca să rotunjeşti vârful unei căpiţe de fân în aşa fel încât apa de ploaie să se prelingă de pe ea.

Prânzul era gata când au ajuns la căsuţă. Mama s-a uitat cu atenţie la Laura şi a întrebat:

— E prea grea munca pentru ea, Charles?

— O, nu! E puternică precum un căluţ franţuzesc. A fost de mare ajutor, a spus Tata. Mi-ar fi luat toată ziua să fac căpiţa aceea de unul singur, iar acum am toată după-amiaza liberă să cosesc.

Laura era mândră. O dureau braţele, spatele şi picioarele, iar în noaptea aceea, în pat, a durut-o totul atât de tare, încât i-au dat lacrimile, dar nu a spus nimănui.

De îndată ce Tata a cosit şi a adunat destul fân pentru încă o căpiţă, el şi Laura au ridicat-o. Braţele